

Libris .RO

Respect pentru **Romane** scrise de Guillaume Musso
apărute la Editura ALLFA:

Un apartament la Paris

Fata din Brooklyn

Central Park

Mâine

După 7 ani

Chemarea îngerului

Ce-aș fi eu fără tine?

Fata de hârtie

Vei fi acolo?

GUILLAUME MUSSO

FATA DE HÂRTIE

Traducere din limba franceză și note de
Liliana Urian

ALL

nebunic, nu? Se găsec în Maldive și Seychelles. Știi insulele Seychelles? Eu visez R să ajung acolo. Lagune, apă turcoaz, plaje cu nisip alb... Și de asemenea țestoasele gigantice de pe insula Silhouette. Mă fascinează țestoasele gigantice. Știi că pot să atingă 200 de kile și să trăiască mai mult de o sută douăzeci de ani? E bizar! Și India? Ai fost în India? Una dintre colegele mele mi-a vorbit de o superbă casă de oaspeți din Pondichery care...

Cuprins

Prolog	9
1. Casa cu vedere spre ocean.....	27
2. Doi prieteni	31
3. Omul devorat	37
4. Lumea din interior	45
5. Rămășițele paradisului	55
6. Când te-am întâlnit	66
7. Billie în lumina lunii	74
8. Cea care fură viață	78
9. Umărul tatuat.....	86
10. The paper girl.....	88
11. Fetița din MacArthur Park	99
12. Rehab	108
13. Evadații	119
14. Who's that girl?.....	122
15. Pactul	129
16. Limitare de viteză.....	139
17. Billie & Clyde	149
18. Motel Casa del Sol.....	162

19.	Road Movie.....	176
20.	<i>Orașul Îngerilor</i>	198
21.	<i>Amor, Tequila și Mariachi</i>	216
22.	<i>Aurore</i>	230
23.	<i>Singur(i)</i>	240
24.	<i>La Cucaracha</i>	246
25.	<i>Pericolul de a te pierde</i>	254
26.	<i>Fata care venea din altă parte</i>	269
27.	<i>Always on my mind</i>	281
28.	<i>Încercarea</i>	285
29.	<i>Când suntem împreună</i>	294
30.	<i>Labirintul vieții</i>	319
31.	<i>Străzile din Roma</i>	334
32.	<i>Răul stârpit prin rău</i>	356
33.	<i>Agățați unul de celălalt</i>	373
34.	<i>The Book of Life</i>	385
35.	<i>Proba inimii</i>	398
36.	<i>Ultima dată când am văzut-o pe Billie</i>	407
37.	<i>Căsătoria celor mai buni prieteni ai mei</i>	416
38.	<i>Lilly</i>	423
39.	<i>Nouă luni mai târziu</i>	436

MUSSO
thriller psihologic

Mi-am ratat complet anii de colegiu și de liceu din cauza anturajului și a slăbiciunii pentru hașiș.

Dar, de un an, o fată super a apărut în viața mea și, ca să n-o pierd, m-am hotărât să nu mă mai port ca un idiot. M-am reapucat de școală, și cu ea nu numai că învăț, dar și înțeleg. Dintre cărțile pe care m-a făcut să le citesc, ale dumneavoastră sunt preferatele mele: ele scot la iveală tot ce e mai bun în mine.

În prezent, vă aștept cu nerăbdare următoarea carte. Dar nu-mi place ce apare în presă despre dumneavoastră. În romanele pe care le-ați scris, personajele mele preferate sunt tocmai cele care știu să rămână fidele valorilor lor. Așa că, dacă există un dram de adevăr în toate astea, aveți grijă ce faceți, domnule Boyd. Nu vă pierdeți în alcool sau în rahatul ăsta de drog.

Și nu deveniți, ca mine, un idiot...

Cu tot respectul, Eddy.

1

Casa cu vedere spre ocean

Se întâmplă ca o femeie să întâlnească o epavă și să decidă să facă din ea un bărbat sănătos. Uneori, reușește. Se întâmplă ca o femeie să întâlnească un bărbat sănătos și să decidă să facă din el o epavă. Chestia asta îi reușește întotdeauna.

Cesare PAVESE

— Tom, deschide-mi!

Strigătul se pierdu în vânt și rămase fără răspuns.

— Tom! Sunt eu, Milo. Știi că ești acolo. Ieși din bârlog, fir-ar să fie!

Malibu

Comitatul Los Angeles, California

O casă pe plajă

De mai bine de cinci minute, Milo Lombardo lovea fără întrerupere în jaluzelele din lemn care dădeau spre terasa casei celui mai bun prieten al său.

— Tom! Deschide sau sparg ușa! Știi că sunt în stare de asta!

În cămașă ajustată pe talie, costum bine croit și cu ochelari de soare pe nas, Milo avea figura cătrănită din zilele lui proaste.

Mai întâi crezuse că timpul va vindeca rănilor lui Tom, dar, departe de a se risipi, criza prin care trecea nu făcuse decât să se agraveze. În ultimele șase luni, scriitorul nu mai ieșise deloc din casă, preferând să se baricadeze în colivia lui aurită, fără să răspundă nici la telefonul mobil, nici la interfon.

— Îți mai spun încă o dată, Tom: lasă-mă să intru!

În fiecare seară, Milo bătea la ușa reședinței de lux, dar nu se alegea ca reacție decât cu înjurăturile vecinilor și cu intervenția inevitabilă a patrului de securitate care veghea asupra liniștii bogaților locuitori ai enclavei Malibu Colony.

De data asta totuși, nu mai era timp de tergiversări: trebuia să acționeze înainte să fie prea târziu.

— Foarte bine, tu ai vrut-o! amenință el dându-și jos haina și înarmându-se cu o rangă din titan, pe care i-o procurase Carole, prietena lor din copilărie care lucra acum ca detectiv în LAPD¹.

Milo aruncă o privire în spatele lui. Plaja de nisip fin parcă ațipise sub soarele auriu al începutului de toamnă. Înghesuite ca niște sardine, vilele de lux se etalau de-a lungul falezei, unite în aceeași dorință de a interzice neaveniților accesul pe țârm. Mulți oameni de afaceri și vedete din mass-media și *entertainment* își stabiliseră domiciliul aici. Fără a mai vorbi de starurile de cinema: Tom Hanks, Sean Penn, DiCaprio, Jennifer Aniston aveau toți câte o casă în zonă.

Orbit de lumina puternică, Milo miji ochii. La vreo cincizeci de metri mai încolo, postat în fața unei căsuțe construite

pe piloți, cu binoclul lipit de ochi, adonisul în costum de baie care o făcea pe salvamarul, părea hipnotizat de siluetele surferițelor care profitau de valurile puternice ale Pacificului.

Considerând că avea cale liberă, Milo se puse pe lucru.

Băgă capătul curbat al levierului metalic într-una din fanțele cercevelei și împinse din toate puterile pentru a face să plesnească șipicile din lemn ale jaluzelelor.

Ai într-adevăr dreptul să-ți protejezi prietenii de ei înșiși? se întrebă el pătrunzând în casă.

Dar acest caz de conștiință nu dură nici măcar o secundă: în afară de Carole, Milo nu avusese niciodată decât un singur prieten pe lumea asta și era hotărât să încerce totul pentru a-l face să-și uite durerea și pentru a-i reda cheful de viață.

— Tom?

Cufundat în semiîntuneric, parterul era scaldat într-o toropeală suspectă unde mirosul de mușchi rivaliza cu cel de aer închis. Tone de veselă umpleau chiuveta din bucătărie și livingul era devastat ca după o spargere: mobilier răsturnat, haine aruncate pe jos, farfurii și pahare sparte. Milo păși peste cutiile de pizza, peste ambalajele de mâncare chinezească, peste sticlele de bere goale și deschise toate ferestrele ca să alunge întunericul și să aerisească încăperile.

Construită în formă de L, casa avea două niveluri și o piscină subterană. În ciuda dezordinii, ea degaja o atmosferă liniștită grație mobilelor din lemn de arșar, parchetului deschis la culoare și abundenței lumini naturale. Vintage și actual în același timp, decorul alterna mobilierul modern cu

¹ Los Angeles Police Department.

cel tradițional, tipic epocii în care Malibu nu era decât o simplă plajă pentru surferi și nu devenise încă un bârlog aurit pentru miliardari.

Ghemuit în poziție fetală pe canapea, Tom îți provoca frică dacă te uitați la el: ciufulit, palid, cu fața acoperită de o barbă gen Robinson Crusoe, nu semăna deloc cu cel din fotografiile sofisticate care ilustrau copertile din spate ale romanelor lui.

— Hei, tu ăla de-acolo, scoală-te! trâmbiță Milo.

Se apropie de sofa. Mai multe rețete mototolite sau pliate umpleau măsuta joasă. Prescripții redactate de dr. Sophia Schnabel, „psihiatra starurilor“, al cărei cabinet din Beverly Hills aproviziona o bună parte a jet-set-ului local cu psihotrope mai mult sau mai puțin legale.

— Tom, trezește-te! strigă Milo ducându-se la căpătâiul prietenului său.

Neîncrezător, el inspectă etichetele de pe tuburile de medicamente împrăștiate pe jos și pe masă: Vicodin, Valium, Xanax, Zoloft, Stilnox. Un amestec infernal de analgezice, anxiolitice, antidepressive și somnifere. Cocteilul fatal al secolului XXI.

— Fir-ar să fie!

Cuprins de panică, temându-se de o intoxicație medicamentoasă, el îl apucă pe Tom de umeri pentru a-l scoate din somnul lui artificial.

Scuturat ca un prun, scriitorul sfârși prin a deschide ochii:

— Ce naiba faci la mine-n casă? mormăi el.

2

Doi prieteni

Recităm eternele litanii pe care le repetăm atunci când încercăm să ajutăm o inimă zdrobită, dar cuvintele n-au nicio putere. (...) Nimic din ceea ce am putea spune nu-l va face fericit vreodată pe tipul care se simte în cea mai neagră mizerie fiindcă a pierdut-o pe cea pe care o iubește.

Richard BRAUTIGAN

— Ce naiba faci la mine-n casă? am mormăit.

— Îmi fac griji, Tom! De luni de zile stai închis aici drogându-te cu calmante.

— E problema mea! am decretat ridicându-mă.

— Nu, Tom: problemele tale sunt și problemele mele. Credeam că asta înseamnă prietenia, nu?

Așezat pe canapea, cu fața în mâini, am ridicat din umeri, pe jumătate rușinat, pe jumătate disperat.

— În orice caz, reluă Milo, să nu crezi c-o să las o femeie să te aducă în starea asta!

— Nu ești taică-miu! am răspuns ridicându-mă cu greutate.

Cuprins de amețeli, mi-a fost greu să rămân în picioare și a trebuit să mă reazem de spătarul canapelei.

— Este adevărat, dar dacă eu și Carole nu suntem aici ca să te ajutăm, atunci cine o s-o facă?

I-am întors spatele fără să mă sinchisesc să-i răspund. Încă în chiloți, am traversat încăperea până la bucătărie ca să-mi iau un pahar cu apă. În urma mea, Milo dibui un sac mare de gunoi și deschise frigiderul, ca să înceapă o triere la sânge.

— În caz că n-ai de gând să te sinucizi cu iaurt expirat, te-aș sfătui să te debarasezi de lactatele astea, zise el băgându-și nasul într-un borcan cu cremă de brânză cu miros dubios.

— Nu te oblig să-l mănânci.

— Și strugurele ăsta, ești sigur că Obama era deja președinte când l-ai cumpărat?

Se apucă apoi să facă un pic de ordine în living, adunând resturile alimentare cele mai voluminoase, ambalajele și sticlele goale.

— De ce mai păstrezi chestia asta? Întrebă pe un ton de reproș, arătând înspre o ramă electronică ce difuza o diaporamă de fotografii cu Aurore.

— Pentru că sunt ACASĂ LA MINE și, ACASĂ LA MINE, n-am de ce să-ți dau ție socoteală.

— Poate, dar fata asta te-a făcut zob. Nu crezi că e timpul s-o dai jos de pe pedestal?

— Ascultă, Milo, n-ai plăcut-o niciodată pe Aurore...

— E-adevărat, nu m-am dat în vânt după ea. Și, ca să-ți spun tot adevărul, am știut întotdeauna că până la urmă o să te părăsească.

— Zău? Pot să știu de ce?

Cuvintele care-i stăteau pe suflet de mult timp ieșiră din gura lui cu virulență:

— Fiindcă Aurore nu e ca noi! Fiindcă ea ne disprețuiește! Fiindcă s-a născut cu o lingură de argint în gură. Fiindcă pentru ea viața a fost mereu un joc, în vreme ce pentru noi este mereu o luptă...

— De parcă totul ar fi atât de simplu... Tu n-o cunoști!

— Încetează s-o mai venerezi! Uite ce ți-a făcut!

— Ție n-o să ți se întâmple așa ceva, asta-i sigur! În afara de pițipoancele cu care ai avut de-a face, iubirea n-a avut niciodată loc în viața ta!

Fără să vrem cu adevărat, tonul urcase și, acum, fiecare replică lovea ca o palmă.

— Dar ceea ce simți tu n-are nimic de-a face cu iubirea! se ambală Milo. E altceva: un concentrat de suferință și pasiune distructivă.

— Eu, cel puțin, îmi asum riscuri. În timp ce tu...

— Și eu nu-mi asum riscuri? Am sărit cu parașuta de pe Empire State Building. Înregistrarea video a făcut ocolul netului...

— Și cu ce te-ai ales în afară de o amendă babană?

Ca și cum nu auzise nimic, Milo enumeră:

— Am coborât cu schiurile Cordiliera Albă în Peru. M-am lansat cu parapanta din vârful Everestului, mă număr printre cele câteva persoane din lume care au escaladat K2...

— Ca să te joci de-a kamikaze, ești foarte tare, într-adevăr. Dar eu îți vorbesc de riscul de-a iubi. Și riscul ăsta tu nu ți l-ai asumat niciodată, nici măcar cu...

— ÎNCETEAZĂ! atacă el cu violență, apucându-mă de gulerul tricoului pentru a mă împiedica să-mi continui fraza.

Rămase așa câteva secunde, cu mâinile crispate și încruntat, până când conștientiză situația: venise să mă ajute și iată că era cât pe ce să-mi tragă un pumn în moacă...

— Îmi pare rău, zise el slăbindu-și strânsoarea.

Am ridicat din umeri și am ieșit pe terasa mare care dădea spre ocean. Ascunsă privirilor, casa dispunea de acces direct la plajă pe o scară privată pe treptele căreia ghivece din lut ars debordau de plante veștejite, pe care de luni de zile nu mai avusesem puterea să le ud.

Mi-am pus niște ochelari Ray-Ban Wayfarer vechi, uitați pe masa din tec de Java, pentru a mă proteja de lumina puternică, apoi m-am lăsat să cad în scaunul meu balansoar.

După un ocol prin bucătărie, Milo mi se alătură cu două cești de cafea și îmi întinse una.

— Bun, hai să încetăm cu prostiile și să vorbim serios! propuse el, așezându-se pe masă.

Cu privirea pierdută în gol, n-am opus nicio rezistență. În acel moment, n-aveam decât o dorință: să-mi spună repede ce venise să-mi spună și să plece ca să pot să mă duc să-mi vărs amarul cu capul în vasul toaletei, după care să iau din nou un pumn de pilule ce aveau să mă transporte în altă lume, departe de realitate.

— De cât timp ne cunoaștem noi, Tom? De douăzeci și cinci de ani?

— Aproape, am zis luând o înghițitură de cafea.

— Încă din adolescență, tu ai fost mereu vocea rațiunii, începu Milo. M-ai împiedicat să fac o groază de tâmpenii. Fără tine, aș fi de mult în închisoare sau chiar deja mort. Fără tine, Carole n-ar fi ajuns polițistă. Fără tine, n-aș fi reușit să-i cumpăr casă maică-mii. Pe scurt, știi că îți datorez totul.

Jenat, am respins aceste argumente cu dosul palmei:

— Dacă ai venit să-mi servești gogoșile astea...

— Nu sunt gogoși! Am rezistat la toate, Tom: la drog, la violența bandelor, la o copilărie oribilă...

De data asta, argumentul nimeri în plin și reuși să-mi provoace un fior. În ciuda reușitei și a ascensiunii sociale, o parte din mine avea tot cincisprezece ani și nu părăsise niciodată cartierul MacArthur Park, nici traficanții lui, nici marginalizații lui, nici casele scârilor în care se auzeau țipete. Și nici frica prezentă peste tot.

Am întors capul și privirea mi se pierdu spre ocean. Apa era limpede și strălucea în mii de nuanțe, de la turcoaz la albastru peruzea. Doar câteva valuri, armonioase și regulate, agitau Pacificul. O liniște care contrasta cu vacarmul adolescențelor noastre.

— Suntem curați, reluă Milo. Ne-am câștigat biștarii cinstit. Nu purtăm revolvere pe sub geaci. N-avem picături de sânge pe cămăși, nici urme de cocaină pe bancnote...

— Nu văd care e legătura cu...

— Avem totul ca să fim fericiți, Tom! Sănătate, tinerețe, un job care ne pasionează. Nu poți distrage totul pentru o femeie. E prea stupid. Nu merită. Păstrează-ți suferința pentru zilele în care adevărata nenorocire va bate la ușă.

— Aurore era femeia vieții mele! Nu poți să înțelegi asta?
 Nu poți să-mi respecti durerea?

Milo oftă:

— Ascultă ce-ți spun: dacă ar fi fost *într-adevăr* femeia vieții tale, ea ar fi fost astăzi aici, cu tine, ca să te împiedice să te scufunzi în acest delir devastator.

Dădu pe gât restul de espresso, apoi constată:

— Ai făcut totul ca s-o recuperezi. Ai implorat-o, ai încercat să o faci geloasă, apoi te-ai umilit în fața întregii lumi. S-a terminat: n-o să mai vină înapoi. A dat pagina și ai face bine să faci și tu la fel.

— Nu reușesc, mărturisii eu.

Păru că se gândește o clipă și o expresie îngrijorată și misterioasă în același timp i se desenă pe față.

— De fapt, cred că pur și simplu n-ai de ales.

— Cum așa?

— Fă un duș și îmbracă-te.

— Unde mergem?

— Să mâncăm o costiță de vită la Spago.

— Nu prea mi-e foame.

— Nu pentru mâncare te duc acolo.

— Atunci pentru ce?

— Pentru băutura întăritoare de care o să ai nevoie când vei auzi ceea ce am să-ți spun.

3

Omul devorat

Nu, Jef, nu ești singur pe lume...

Nu mai plânge,

asa în fața tuturor

fiindcă o femeie trecută

fiindcă o blondă falsă

te-a lăsat iar să cazi (...)

Știi că ți-e inima grea,

dar trebuie să ți-o ușurezi, Jef.

Jacques BREL

— De ce e un tanc parcat în fața casei mele? am întrebat arătând impozantul vehicul sport ale cărui roți monstruoase striveau trotuarul din Colony Road.

— Nu e un tanc, răspuse Milo vexat, e o Bugatti Veyron, model *Sang Noir*, unul dintre cei mai puternici bolizi din lume.

Malibu

Soarele de la începutul după-amiezii

Foșnetul vântului în copaci

— Ți-ai cumpărat *încă* o mașină nouă! Le colecționezi sau ce?

— Nu-ți vorbesc de o mașină, bătrâne. Îți vorbesc de o operă de artă!